

תת"ע (עכו) 4372-06-25 - מדינת ישראל נ' מיטל מושקוביץ סויסה

תת"ע (עכו) 4372-06-25 - מדינת ישראל נ' מיטל מושקוביץ סויסהשלוש עכו

תת"ע (עכו) 4372-06-25

מדינת ישראל

נגד

מיטל מושקוביץ סויסה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[04.08.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 16.7.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 22.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה הזמנה לדיון ולא ידעה כלל אודות קיומו.

טענה זו של המבקשת אינה יכולה להחזיק מים בלשון המעטה; עסקינן בהזמנה לדין אשר נמסרה לידי המבקשת במעמד רישום הדו"ח בשטח, כאשר המבקשת עצמה חתומה על גבי ההזמנה לדין. אדגיש כי העתק של אותה הזמנה צורף לכתב האישום והדבר אף צוין ברחל בתך הקטנה במסגרת הכרעת הדין.

אשר על כן, קיימת בתיק הזמנה כדין ולא שוכנעתי בדבר קיומה של נסיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת לדיון. אוסיף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

המבקשת העלתה טענה כללית לפיה בפיה טענות כבדות משקל אשר יש בכוחן להביא לזיכוייה אולם כלל לא פירטה טענות אלה; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקשת כאמור כלל לא פירטה את כפירתה, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. בטרם אחתום את החלטתי אדגיש המבקשת כלל לא תמכה את בקשתה בתצהיר ערוך כדין חרף החלטתי המורה לה לעשות כן וכי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקשת פסילה בת 5 חודשים, יחד עם זאת, המבקשת הורשעה - בין היתר - בעבירה של נהיגה ברכב עליו ניתנה הודעת איסור שימוש על ידי שוטר שהוא בוחן תנועה, עבירה שיש בצידה על פי חוק פסילת מינימום בת 3 חודשים. זו לא אף זו, המבקשת הורשעה בעבר בעבירה של נהיגה ברכב לאחר שרישיון הרכב פקע, כך שאין זו הרשעתה הראשונה של המבקשת בעבירה של נהיגה לאחר שרישיון הרכב פקע.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ה, 04 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.